

המערב מפנה גב לישראל וארה"ב במידה השקולה לבגידה

written by דוד מ' וינברג | 19.03.2026

הקשיבו להתבטאויות היהירות היוצאות מבון, לונדון, אוטווה ופריז מאז פרוץ "מלחמת העולם השלישית" המתקפה שהושקה החודש בידי ארצות הברית וישראל נגד יצואנית הטרור המובילה בעולם, הגמון אסלאמי רדיקלי כמעט גרעיני המבקש להשמיד את ישראל ולהכניע את ארה"ב והמערב.

בשלב הראשון של התגובות למבצעי "זעם אפי" ו"שאגת הארי" טיפסו מנהיגי המערב אל פסגות של התנשאות כלפי ארה"ב וישראל. נשיא צרפת, עמנואל מקרון, הרים את אפו באוויר, בדרכה הטיפוסית של דיפלומטיה צרפתית, כדי להתרחק מנשיא ארה"ב, דונלד טראמפ, ומראש ממשלת ישראל, בנימין נתניהו, שאותם הוא רואה כהרפתקנים חמי-מזג. הוא אמר כי צרפת תישאר "רגועה, מאופקת ונחושה" כלומר עליונה, מרוחקת ובלתי מעורבת.

ראש ממשלת בריטניה, קיר סטארמר, מצא אף הוא מחסה בעקרונות "נעלים" כביכול כדי להדוף את המתקפה האמריקנית-ישראלית. "אנו עומדים על עקרונות, אשר אני מאמין כי הם משותפים לעם הבריטי, לבסס את החלטותינו על הערכה רגועה ושקולה של האינטרס הלאומי הבריטי" כלומר, לונדון מגדירה את האינטרסים של וושינגטון וירושלים כהיסטריים וטיפשיים.

מאחורי הדברים הללו עומדות הכחשה מעוותת של המלחמה בת 47 השנים שמנהלת איראן נגד אמריקה, המערב וישראל; נאמנות מעצבנת למשהו מעורפל ומשתק הקרוי "הסדר הבינלאומי המבוסס על חוק"; עוינות מרה לטראמפ ולמדינת ישראל; וכן התפוררות הזהות והייעוד הלאומיים.

בשלב השני של התגובות, אותם מנהיגים מערביים התכופו קמעא והחלו לדבר על "הגנת בעלי ברית באזור" כלומר, למעשה, מדינות המפרץ, אך לא ישראל. ב-1 במרץ הודיעו צרפת, גרמניה ובריטניה כי הן "מזועזעות מהתקפות הטילים הבלתי מובחנות והבלתי פרופורציונליות ששיגרה איראן לעבר מדינות באזור, כולל כאלה שלא היו מעורבות במבצעי הפתיחה של ארה"ב וישראל". אני קורא זאת כ"בעיקר" או "בייחוד" אותן מדינות שלא השתתפו בתקיפה נגד איראן שוב, תוך הדרה מפורשת של ישראל.

צרפת הוסיפה כי "תהיה אמינה עם בעלי בריתנו", כשהכוונה הברורה היא לבעלות ברית ערביות. פריז התרגזה מעט כאשר אש איראנית פגעה בכוחות צרפתיים בעיראק ובאיחוד האמירויות. ואז, באמצע השבוע, כאשר ישראל תקפה את מתקן הגז הגדול ביותר של איראן ואיראן פגעה

במתקני נפט בקטאר ובערב הסעודית § פריז ובון נעשו נסערות במיוחד. זה מה שהניע אותן לפעולה § לא 500 טילים בליסטיים בין-יבשתיים קטלניים ששיגרה איראן לעבר ישראל.

ב-15 במרץ הדגיש משרד ההגנה הבריטי את תפקידה של בריטניה "בהגנה אווירית מעל איחוד האמירויות, קטאר וקפריסין להגנת אזרחים בריטים ואינטרסים בריטיים, ולתמיכה בבעלי בריתנו ברחבי האזור". שוב, אין אזכור לישראל ואין הכרה בסבלם של הישראלים או בנזקים שספגה ישראל במהלך המלחמה.

למעשה, איש בלונדון לא מצא לנכון במשך שלושת השבועות האחרונים לדבר על הגנת ישראל. אולי משום שבריטניה כבר אינה רואה בישראל בעלת ברית של ממש?

האמת היא שישראל אינה זקוקה ואינה מבקשת ממדינות אלו להגן עליה פיזית. נסתפק בהכרה בצדקת המלחמה נגד איראן, במעט הכרה בהקרבתם של אזרחים ישראלים ובגבורה של טייסי ישראל, ובמידה צנועה של סיוע לשיקום ישראל המוכה § ולו מאית מן הסיוע ההומניטרי האירופי והקנדי העצום לאזרחי לבנון. האם מי מן המנהיגים הנ"ל בכלל יודע כי 3,500 ישראלים נותרו חסרי בית כתוצאה מהתקפות טילים איראניות?

גם ראש ממשלת קנדה, מארק קרני, ביטל את ההקשר הרחב של המלחמה ההכרחית ואת יעדיה האסטרטגיים, כשהוא ממלמל רק על "הגנה על קנדים" ו"הגנה על בעלי ברית כאשר הדבר הגיוני" § כאשר פירושו של "הגיוני" לוט בערפל. ומה לגבי סיוע בריסוק איראן? אין סיכוי.

קרני פסק כי "קנדה לא תמלא כל תפקיד התקפי נגד איראן", והבהיר כי אוטווה מתמקדת באומץ בהוצאת קנדים מן האזור ובהבטחת שלומם של הכוחות המזוינים הקנדיים. וכדי לא להישאר מאחור ברטוריקה, שרת החוץ הקנדית אניטה אנאנד הצהירה בנחרצות: "לא התייעצו איתנו לגבי המבצע הצבאי ההתקפי. לא השתתפנו בו, ואין לנו כל כוונה להשתתף בו".

תחת לחץ מושינגטון, שר ההגנה של קרני, דייוויד מקגינטי, הודה כי קנדה "משאירה את הדלת פתוחה" לתמיכה צבאית באזור § כלומר, "שאלת הסיוע למדינות המפרץ היא דבר שאנו שוקלים". שוב, ללא כל מחשבה על סיוע לישראל. וברגע של כנות נדירה, הודה מקגינטי כי לא עקרונות אסטרטגיים ולא מחויבות ממשית לבעלות ברית עומדים בלב המדיניות הקנדית, אלא השאלה כיצד אוטווה מתמרנת סביב טראמפ. "נמשיך להתייעץ, אך תמיד מצאנו דרך לנהל את יחסינו עם ארצות הברית, ונמצא דרך גם הפעם", אמר, מבלי שמץ של מבוכה.

כל אותם מנהיגים עומדים נגד הלחץ של טראמפ להצטרף לקואליציה ימית בינלאומית שתכפה פתיחת מצר הורמוז, אף שאירופה תלויה הרבה יותר מארה"ב בנפט מהמפרץ, הם אומרים: איראן אינה איום כה גדול על השלום והביטחון העולמיים. ייתכן שישראל וארה"ב הן האיום המשותף הגדול יותר. לכן זו אינה המלחמה שלנו. נגן רק על האינטרסים הצרים ביותר שלנו, במידה מזערית.

קנצלר גרמניה, פרידריך מרץ, ביקש לעטוף את דחיית ארה"ב וישראל במונחים דיפלומטיים גבוהים. "אין לנו מנדט מהאו"ם, מהאיחוד האירופי או מנאט"ו למלחמה", אמר. "דיפלומטיה ודה-אסקלציה" הן הדרך המועדפת להתמודדות עם איראן, הוסיף, כצפוי. כן, בוודאי. כאילו "מנדטים" ממוסדות בינלאומיים חסרי שיניים יותר מהכרעה במלחמה שכבר מתנהלת. כאילו דיפלומטיה בהובלה אירופית הצליחה אי פעם לפרק מנשקה או להרתיע את איראן מדרכה של תוקפנות רצחנית.

לדעתי, ניטרליות מחושבת זו במאבק הגדול נגד איראן היא שיתוף פעולה עם האויב. כל התירוצים "הרגועים והשקולים" להימנעות ממלחמה זו ² למעט, כמובן, "סיוע הגנתי" לכמה ממדינות המפרץ עתירות הנפט ³ הם קריסה רבתי של עמוד השדרה והעקרונות המערביים.

אני גם דוחה אמירות אנמיות על "הזדהות עמוקה עם כל קורבנות הסכסוך באזור" ושאר הצהרות בינלאומיות חלולות. ללא נחישות לרסן את איראן ⁴ ושוב, ללא התייחסות מפורשת להגנה גם על ישראל וישראלים ⁵ הרהורים רכים אלו שקולים לכישלון מוסרי עמוק. ואכן, הקרירות שמפגינים המנהיגים שתוארו לעיל מזכירה את האמרה כי דווקא בשעת משבר מתגלה מי הם חבריך האמיתיים ⁶ ומי לא.

למרבה הצער, הרפיון המוסרי והעוינות הפוליטית המתוארים כאן ביחס למאבק באיראן משתלבים בדפוס עולמי רקוב ביחס לסכסוך הערבי-ישראלי, לאורך עשרות שנים.

תגובתם של מנהיגי האו"ם והאיחוד האירופי לכל התלקחות פלסטינית-ישראלית תמיד הייתה גינוי של "מעגל האלימות המתמשך" ⁷ ואז דחיפה למשא ומתן אינסופי תוך העצמת עלילות דם של הפלסטינים על "פשעי מלחמה" ישראליים. כאילו ישראל והפלסטינים עוסקים ברצח מתוך גחמה או מתוך שנאה שקולה. כאילו "שני הצדדים" "סובלים אבדות" ונושאים באחריות שווה ב"מעגל" הלחימה.

מה שחסר בכל האמירות הללו, הן ביחס לזירה האיראנית והן לזו הפלסטינית, הוא אבחון חד וברור של תוקפנות האויב. מעטים מוכנים להזכיר את רקורד התקיפות של טהרן לאורך כמעט חמישה עשורים נגד אינטרסים ערביים לא-שיעיים, מערביים וישראליים. איש אינו מעז לעמוד על התרבות הפוליטית הפלסטינית המהללת מוות, הבוחרת שוב ושוב במלחמה ובטרור במקום במשא ומתן ושלו.

אי-ההזדהות הזו משמרת את הסיפור באזור נוח, כביכול לא-שיפוטי ו"שקול" ⁸ אך כזה שחסר כל עמוד שדרה ערכי, חף מכל מחויבות להכיר במפורש ברוע ולהיאבק בו בפועל. למרבה הצער, ניתוק זה שקול לבגידה בישראל ובארה"ב, והוא מעילה בעתידה של הציוויליזציה המערבית.

התפרסם במקור ראשון, בתאריך 19 במרץ 2026.

*הדעות המובעות בפרסומי מכון משגב הן על דעת המחברים בלבד.

